

MARȘUL REGILOR

CARTEA NR. 2 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Morgan Rice
Marșul Regilor
Серия «Inelul Vrăjitorului», книга 2

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43696839

Marșul Regilor Cartea 2 Din Inelul Vrăjitorului:

ISBN 9781632914200

Аннотация

INELUL VRĂJITORULUI are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: comploturi, contrauneltiri, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface cititorii de toate vârstele. Recomandată pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune. Books and Movie Reviews, Roberto MattosMARȘUL REGILOR ne duce cu un pas mai departe în călătoria eroică a lui Thor spre maturitate, pe măsură ce acesta începe să înțeleagă mai bine cine este, ce sunt puterile sale, când se hotărăște să devină un războinic. După ce scapă din temniță, Thor este îngrozit să afle de o altă tentativă de asasinare a lui MacGil. Când MacGil moare, întregul regat intră în criză. Cum toată lumea se luptă pentru tron, Curtea Regală este sfâșiată, mai mult ca niciodată, în drame de familie, lupte pentru putere, ambiție, gelozie, violență și trădare. Trebuie ales un moștenitor dintre copii, iar străvechea Sabie a Destinului, sursa întregii lor puteri, va fi mânuită de un nou venit. Dar totul se complică: arma crimei este recuperată

și lațul care va prinde asasinul se strânge. În același timp, cei din clanul MacGil înfruntă o nouă amenințare a celor din clanul McCloud, care plănuiesc să îi atace din nou din interiorul Inelului. Thor luptă să recâștige dragostei lui Gwendolyn, dar nu are timp: i se cere să-și strângă lucrurile, să se pregătească, împreună cu camarazii săi de arme, pentru Sută, cele o sută de zile istovitoare de iad, cărora toți cei din Legiune trebuie să le supraviețuiască. Pentru proba bărbăției, Legiunea trebuie să traverseze Canionul, dincolo de protecția Inelului, în Sălbăticie și să navigheze pe Marea Tartuvian spre Insula Ceții, despre care se spune că e păzită de un dragon. Oare vor reuși să se întoarcă? Va supraviețui oare Inelul în absența lor? Va afla Thor, în cele din urmă, secretul destinului său? Cu modul sofisticat în care creează și descrie lumi, CALEA EROILOR este o epopee despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pretendenți, despre cavaleri și dragoni, intrigi și conspirații politice, despre inițiere, inimi zdrobite, decepție, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre magie. E o ficțiune care ne duce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care cucerește oameni de toate vârstele și sexele. Cărțile 2-13 din serie sunt de asemenea disponibile acum!

Содержание

CAPITOLUL UNU	16
CAPITOLUL DOI	23
CAPITOLUL TREI	32
CAPITOLUL PATRU	40
CAPITOLUL CINCI	49
CAPITOLUL ȘASE	59
Конец ознакомительного фрагмента.	69

Morgan Rice

Marșul Regilor Cartea 2

Din Inelul Vrăjitorului

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri și autoarea bestsellerurilor MEMORIILE UNUI VAMPIR, cuprinzând unsprezece cărți (și mai urmează); #1 bestseller cu seria TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și mai urmează); și #1 bestseller cu seria INELUL VRĂJITORULUI care cuprinde treisprezece cărți (și mai urmează).

Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt acum disponibile în limbile germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (și mai multe limbi disponibile în viitor).

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați să accesați www.morganricebooks.com pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri,

pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Laude selecte pentru Morgan Rice

"INELUL VRĂJITORULUI" are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: INTRIGI, contra-INTRIGI, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune."

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

"Rice face o treabă excelentă atrăgându-te de la început în poveste, utilizând o mare calitate descriptivă care transcende simpla zugrăvire a decorului.... Frumos scrisă și extrem de rapid de citit."

—Black Lagoon Reviews (despre *Transformată*)

"O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună dând poveștii o întorsătură interesantă... Proaspătă și unică. Seria se concentrează în jurul unei fete... o fată extraordinară!... Ușor de citit, dar cu acțiune extrem de rapidă... Evaluat Audiență Generală."

—The Romance Reviews (despre *Transformată*)

"Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână.... Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă."

—Paranormal Romance Guild (despre *Transformată*)

"Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată."

—vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

"O intrigă minunată, și aceasta a fost mai ales tipul de carte pe care îți va fi greu s-o pui jos seara. Finalul a fost o situație pe muchie de cuțit, atât de spectaculoasă încât veți dori imediat să cumpărați cartea următoare, doar pentru a vedea ce se întâmplă."

—The Dallas Examiner (despre *Iubită*)

"TRANSFORMATĂ este o carte care rivalizează cu AMURG și JURNALELE VAMPIRILOR, și una care te va face să nu vrei să lași cartea din mână până la ultima pagină! Dacă îți plac aventura, dragostea și vampirii, această carte este pentru tine! "

—Vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

"Morgan Rice se dovedește din nou a fi o povestitoare extrem de talentată.... Va atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii

tineri ai genului vampiri/fantastic. Acesta s-a încheiat cu o situație neașteptată, pe muchie de cuțit, care te lasă șocat."

—The Romance Reviews (despre *Iubită*)

Cărți de Morgan Rice

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)

JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)

ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6)

RITUALUL SĂBIILOR (Cartea 7)

Trilogia supraviețuirii

ARENA UNU: VÂNĂTORII DE SCLAVI (Cartea 1)

ARENA DOI (Cartea 2)

MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)

IUBITĂ (Cartea 2)

TRĂDATĂ (Cartea 3)

PREDESTINATĂ (Cartea 4)

DORITĂ (Cartea 5)

LOGODITĂ (Cartea 6)

PROMISĂ (Cartea 7)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Ascultă seria INELUL VRĂJITORULUI
în format de carte audio!**

Copyright © 2013 Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de

Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului sau sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Imagine supracopertă copyright Bilibin Maksym, utilizată sub licență de la Shutterstock.com.

*"Pumnal o fi ceea ce văd în față-mi
Și-ntors spre mîna mea minerul său ?
O, vino să te strîng în pumnul meu !
Eu nu te am, deși mereu te văd."*

- William Shakespeare Macbeth

CAPITOLUL UNU

Regele MacGil intră împleticindu-se în camera lui, după ce băuse prea mult, iar camera se rotea și capul îi pulsa după festivitățile din noaptea aceea. O femeie al cărei nume nu îl știa era agățată de el pe o parte, un braț cuprinzându-i talia, cămașa ei pe jumătate dezbrăcată, conducând-l chicotind spre pat. Doi servitori au închis ușa în urma lor și au dispărut discret.

MacGil nu știa unde era regina lui, iar în această seară nu-i păsa. Acum ei împărțeau rareori patul – ea retrăgându-se deseori în propria cameră, mai ales în nopțile de sărbători, când mesele durau prea mult timp. Știa de distracțiile soțului ei, și nu părea să îi pese. La urma urmei, el era regele, iar regii MacGil au domnit întotdeauna absolut.

Dar pe când MacGil se îndrepta spre pat, camera se răsucea prea tare, iar el a îndepărtat-o brusc pe femeie. Nu mai avea chef de asta.

„Lasă-mă!”, a poruncit, și a împins-o de lângă el.

Femeia stătea acolo, uimită și rănită, iar ușa s-a deschis și servitorii au revenit, fiecare prinzând-o de un braț și conducând-o afară. Ea a protestat, dar țipetele ei au fost înăbușite când au închis ușa în urma ei.

MacGil se așează pe marginea patului și își odihni capul în mâini, încercând să oprească durerea de cap. Era neobișnuit pentru el să aibă o durere de cap așa de devreme, înainte ca

efectele băuturii să aibă timp să se risipească, dar seara asta fusese diferită. Totul se schimbaseră atât de repede. Ospățul se desfășura așa de bine; el se așezase cu o bucată frumoasă de friptură și un vin puternic, atunci când acel băiat, Thor, a trebuit să apară și să strice totul. Mai întâi a fost intruziunea lui, cu visul lui prostesc; apoi a avut îndrăzneala să îi dea cupa jos din mână.

Apoi, a trebuit să apară câinele ăla și să lingă vinul și să cadă mort în fața tuturor. De atunci MacGil a fost șocat. Realizarea îl lovise ca un ciocan: cineva a încercat să-l otrăvească. Să-l asasineze. Abia putea să proceseze situația. Cineva s-a strecurat pe lângă gărzile sale, trecând și de degustătorii lui de vin și de mâncare. Fusese la un pas de a muri, iar asta încă îl zguduia.

Și-a amintit că Thor a fost luat și dus în temnița, și s-a întrebat din nou dacă aceasta a fost porunca dreaptă. Pe de o parte, desigur, nu se putea ca băiatul să fi știut că pocălul a fost otrăvit, decât dacă el însuși pusese otrava, sau fusese oarecum complice la crimă. Pe de altă parte, el știa că Thor avea puteri profunde și misterioase – prea misterioase – și, probabil, chiar spusese adevărul: poate că într-adevăr văzuse asta într-un vis. Poate că Thor chiar îi salvase viața, și poate că MacGil trimisese în temniță singura persoană cu adevărat loială.

Capul lui MacGil pulsa de durere la acel gând, cum stătea acolo masându-și fruntea prea ridată, încercând să înțeleagă toată situația. Dar el băuse prea mult în seara aceasta, mintea lui era prea încetoșată, gândurile i se învârteau nebunește și nu reușea să-i dea de cap. Era prea cald aici, o noapte de vară

sufocantă, corpul său supraîncălzit de ore întregi de exagerat cu mâncarea și băutura, și se simțea transpirând.

S-a întins și și-a aruncat mantia, apoi cămașa de afară, dezbrăcându-se până a rămas doar cu cămașa de corp. Și-a sters sudoarea de pe frunte, apoi de pe barbă. S-a lăsat pe spate și și-a scos cizmele enorme și grele, una câte una, și și-a mișcat degetele de la picioare când au ajuns la aer. Stătu acolo și suflă din greu, încercând să-și recapete echilibrul. Burta lui crescuse azi și era o povară. A dat din picioare și s-a întins pe spate, odihnindu-și capul pe pernă. Oftă și privi în sus, dincolo de cei patru stâlpi ai baldachinului, către tavan, și își dori ca acesta să nu se mai învârtă.

Cine ar vrea să mă omoare? se întrebă din nou. El îl iubise pe Thor ca pe un fiu, și o parte din el simțea că nu ar putea fi el. Se întreba cine altcineva ar putea fi, ce motiv ar putea avea – și cel mai important, dacă ei vor încerca din nou. Oare era în siguranță? Fuseseră oare corecte declarațiile lui Argon?

MacGil simți cum ochii lui se îngreunează, tocmai când simțea răspunsul aproape de a i se cristaliza în minte. Dacă mintea lui ar fi fost doar un pic mai clară, poate ar fi putut să-și dea seama de toate. Dar va trebui să aștepte lumina dimineții pentru a-și convoca consilierii, pentru a porni o anchetă. Întrebare din mintea lui nu era cine l-a vrut mort – ci cine *nu-l* vroia mort. Curtea sa era plină de oameni care-i râvneau tronul. Generali ambițioși; membri intriganți ai consiliului; nobili și lorzi lacomi de putere; spioni; vechi rivali; asasini de la clanul

McCloud – și poate chiar de la Sălbatici. Poate chiar mai aproape de atât.

Ochii lui MacGil aproape se închiseră pe măsură ce adormea; dar ceva i-a atras atenția și i-a ținut deschiși. El a detectat mișcare și s-a uitat într-acolo, observând că servitorii lui nu erau acolo. Clipi confuz. Servitorii lui nu-l lăsau niciodată singur. De fapt, nu-și putea aminti când fusese ultima dată singur în această cameră, doar el. Nu-și amintea să le fi poruncit să plece. Chiar și mai ciudat: ușa lui era larg deschisă.

În același moment, MacGil auzi un zgomot din partea îndepărtată a camerei, și se întoarse să se uite. Acolo, strecurându-se de-a lungul peretelui, venind din umbre în lumina torțelor, era un bărbat înalt, subțire, purtând o mantie neagră și cu gluga trasă pe față. MacGil clipi de mai multe ori, întrebându-se dacă avea vedenii. La început era sigur că au fost doar umbre, lumina pâlpâitoare a torțelor care juca feste ochilor lui.

Dar un moment mai târziu figura era cu câțiva pași mai aproape și se apropia rapid de patul lui. MacGil a încercat să se concentreze în lumina slabă, să vadă cine era; începu instinctiv să se ridice, și fiind războinicul experimentat care era, și-a dus mâna la talie, căutând o sabie, sau cel puțin un pumnal. Dar se dezbrăcase și nu avea nicio armă acolo. Stătu, neînarmat, pe patul său.

Figura se mișca repede acum, ca un șarpe în noapte, apropiindu-se tot mai mult, iar pe măsură ce MacGil se ridică, reuși să-i vadă fața. Camera încă se rotea, iar beția l-a împiedicat

să înțeleagă clar, dar pentru un moment, el ar fi putut jurat că era fața fiului său.

Gareth?

Inima lui MacGil s-a umplut brusc de panică, pe când se întreba ce ar putea să facă el aici, neanunțat, atât de târziu în noapte.

„Fiul meu?”, strigă el.

MacGil văzu intenția ucigașă în ochii lui, și era tot ce-i trebuia să vadă – a început să sară jos din pat.

Dar figura se mișcă prea repede. El sări în acțiune, și înainte ca MacGil să poată ridica mâna ca să se apere, era strălucirea metalului în lumina torțelor, și, rapid, prea rapid, o lamă străpungea aerul – și se cufunda în inima lui.

MacGil țipă, un strigăt adânc și întunecat de suferință, și fu surprins de sunetul propriului strigăt. Era un strigăt de luptă, unul pe care îl auzise de prea multe ori. Era strigătul unui războinic rănit de moarte.

MacGil simți metalul rece trecând printre coastele sale, împingând prin mușchi, amestecându-se cu sângele lui, apoi împingând mai adânc, tot mai adânc, durerea mai intensă decât orice și-a imaginat el vreodată, pe când părea să nu se mai oprească niciodată din drum. Cu un icnet adânc, simți sânge fierbinte, sarat, umplându-i gura, simți cum respirația îi devine dificilă. Se forță să privească în sus, la fața ascunsă în glugă. Fu surprins: se înșelase. Nu era fața fiului său. Era altcineva. Cineva cunoscut. Nu-și putea aminti cine, dar era cineva apropiat de el.

Cineva care semăna cu fiul său.

Creierul lui era ravășit de confuzie, pe când încerca să dea un nume feței.

Cum figura stătea deasupra lui, ținând cuțitul, MacGil cumva a reuși să ridice o mână și s-o împingă în umărul bărbatului, încercând să-l facă să se oprească. Simți o explozie de putere a vechiului războinic ridicându-se în el, simți puterea strămoșilor săi, simți o parte profundă a sa, cea care-l făcea rege, care nu se dădea bătută. Cu un singur brânci gigant, el reuși să-l împingă înapoi pe asasin cu toată forța.

Omul era mai subtil, mai fragil decât se gândise MacGil, și s-a poticnit înapoi cu un strigăt, împiedicându-se de partea cealaltă a camerei. MacGil reuși să se ridice în picioare și, cu un efort suprem, duse mâna și își scoase cuțitul din piept. Îl aruncă de-a curmezișul camerei și acesta lovi podeaua de piatră zdrăgănind, alunecând pe ea, și se ciocni de peretele opus.

Bărbatul, a cărui glugă îi căzuse înapoi pe umeri, se dădu înapoi împleticindu-se și se uită înapoi, cu ochii larg deschiși de frică, pe când MacGil începu să se apropie de el. Omul se întoarse și fugi prin cameră, oprindu-se doar suficient de mult ca să-și ridice pumnalul înainte de a fugi.

MacGil încercă să-l urmărească, dar bărbatul era prea rapid, și brusc durerea reveni, străpungându-i pieptul. El simți cum își pierde puterile.

MacGil stătu acolo, singur în cameră, și se uită în jos la sângele care-i curgea din piept, în palmele întinse. Se prăbuși în

genunchi.

Își simți trupul răcindu-se și se lăsă pe spate încercând să strige după ajutor.

„Gardă”, a sunat țipătul său slab.

Respiră adânc, și într-o agonie supremă, reuși să-și mobilizeze vocea adâncă. Vocea unui care a fost odată rege.

„GĂRZI!” a strigat el.

Auzi pași pe un hol îndepărtat, apropiindu-se încet. Auzi deschizându-se o ușă îndepărtată, simți corpuri apropiindu-se de el. Dar camera se rotea din nou, și de această dată nu de la bătură.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost podea rece de piatră, ridicându-se să-i întâlnească fața.

CAPITOLUL DOI

Thor apucă mânerul de fier al ușii imense de lemn din fața sa și trase cu toată puterea. Se deschise încet, scârțâind, și revelă în fața lui camera regelui. Făcu un pas înăuntru, simțind cum i se ridică firele de păr pe mâini când trecu pragul. Simțea aici o mare întunecime, zăbovind în aer ca o ceață.

Thor făcu mai mulți pași în camera, auzind trosnetul torțelor pe pereți pe măsură ce mergea către corpul care zăcea grămadă pe podea. Simțise deja că era regele, că fusese ucis – că el, Thor, a ajuns prea târziu. Thor nu putea decât să se întrebe unde erau toate gărzile, de ce nu fusese nimeni aici să-l salveze.

Genunchii lui Thor se înmuiară pe când făcea ultimii pași către cadavru; el îngenunche pe piatră, apucă umărul, deja rece, și îl întoarse pe rege cu fața în sus.

Acesta era MacGil, fostul său rege, zăcând acolo, cu ochii larg deschiși, mort...

Thor se uită în sus și brusc îl văzu pe servitorul regelui stând deasupra lor. El ține un pocal mare, bătut cu pietre scumpe, pe care Thor îl recunoscuse de la ospăț, făcut din aur masiv și acoperit cu rânduri de rubine și safire. În timp ce se holba la Thor, servitorul îl vărsă încet pe pieptul regelui. Vinul îl stropi pe Thor pe toată fața.

Thor auzit un țipăt și se întoarse să-și vadă șoimița, pe Estopheles, așezată pe umărul regelui; ea linse vinul de pe

obrazul lui.

Thor auzi un zgomot și se întoarse și-l văzu pe Argon, stând în picioare lângă el, privind în jos cu asprime. Într-o mână ținea coroana care strălucea. Într-alta își ținea toiagul.

Argon veni și așază coroana ferm pe capul lui Thor. Thor o putea simți, greutatea ei apăsându-l, potrivindu-se perfect, metalul ei îmbrățișându-i tâmplele. El se uită mirat la Argon.

„Tu ești Rege acum”, declară Argon.

Thor clipi, iar când deschise ochii, înaintea lui stăteau toți membrii Legiunii, Legiunii de Argint, sute de bărbați și băieți înghesuiți împreună în cameră, toți cu fața spre el. Ca unul, toți au îngenunchat, apoi s-au închinat către el, cu fața până la pământ.

„Regele nostru”, a venit un cor de voci.

Thor s-a trezit brusc. Se ridică în șezut, respirând greu, uitându-se în jur. Era întuneric aici, și umed, iar el și-a dat seama că stătea pe o podea de piatră, cu spatele la perete. Se chinui să vadă pe întuneric, văzu la distanță bare de fier și, dincolo de ele, o torță care pâlpâia. Apoi și-a amintit: temnița. Fusesse târât aici jos, după ospăț.

Își aminti de acel soldat care-i dăduse un pumn în față și-și dădu seama că trebuie să fi fost inconștient; nu știa pentru cât timp. Se ridică în picioare, respirând mai adânc, încercând să facă să dispară visul cumplit. Părase atât de real. Se rugă să nu fie adevărat, ca regele să nu fie mort. Imaginea regelui mort era bine înfiptă în mintea lui. Thor văzuse cu adevărat ceva? Sau totul fusesse doar imaginația lui?

Thor simți cum cineva-l lovi cu piciorul în talpă și privi în sus să vadă o figură stând în picioare deasupra lui.

„Era și vremea să te trezești”, se auzi vocea. „Aștept de ore întregi”.

În lumina slabă Thor desluși fața unui adolescent, cam de vârsta lui. Era subțire, scund, cu obrații scobiți și pielea ciupită de vărsat – și totuși ceva bun și inteligent părea să existe în spatele ochiilor lui verzi.

„Eu sunt Merek”, spuse el. „Colegul tău de celulă. Pentru ce ești aici?”

Thor stătu drept, încercând să-și adune cumpătul. Se sprijini cu spatele de perete, își trecu mâinile prin păr și încercă să-și amintească, să pună toate lucrurile cap la cap.

„Ei spun că ai încercat să-l omori pe rege”, a continuat Merek.

„El chiar a încercat să-l omoare, și o să-l rupem în bucăți dacă iese vreodată din spatele acestor gratii”, mârâi o voce.

Izbucni un cor de zornăituri, cupe de cositor lovite de barele de metal, și Thor se uită să vadă întregul coridor plin cu celule, deținuții cu aspect grotesc lipindu-și capul de gratii și, în lumina pâlpâitoare a torțelor, rânjind la el. Cei mai mulți erau nerași, cu dinți lipsă, iar unii arătau ca și cum ar fi fost aici de ani de zile. Era o priveliște înfricoșătoare și Thor se forță să se uite în altă parte. Chiar se afla cu adevărat aici jos? Va rămâne oare prizonier aici, cu oamenii ăștia, pentru totdeauna?

„Nu-ți face griji de ei”, spuse Merek. Suntem doar noi doi în celula asta. Ei nu pot intra. Și mie nu-mi pasă deloc dacă l-ai

otrăvit pe rege. Aș dori să-l otrăvesc chiar eu.

„Nu l-am otrăvit pe Rege”, spuse Thor indignat. „Nu am otrăvit pe nimeni. Am încercat să-l salvez. Tot ce am făcut a fost să-i răstorn pocalul.”

„Și cum ai știut că pocalul a fost otrăvit?” țipă o voce din josul culoarului, care trăgea cu urechea. „Magie, presupun?”

Un cor de rasete cinice veni din susul și din josul coridorului de celule.

"E vrăjitor!" a strigat unul dintre ei, batjocoritor.

Ceilalți au râs.

"Nu, era doar o presupunere norocoasă!" urlă altul, spre încântarea celorlalți.

Thor se încruntă, urând acuzațiile, vrând să-i convingă pe totii de adevăr. Dar știa că ar fi o pierdere de timp. În plus, nu trebuia să se apere în fața acestor criminali.

Merek îl studie, cu o privire care nu era la fel de sceptică precum a celorlalți. Se uita ca și cum delibera.

"Eu te cred," spuse el calm.

"Mă crezi?" întrebă Thor.

Merek ridică din umeri.

"La urma urmei, dacă ai de gând să-l otrăvești pe rege, ai fi chiar atât de prost să-i spui?"

Merek se întoarse și se îndepărtă câțiva pași în partea sa de celul și se lăsă pe spate sprijinit de perete și se așează cu fața spre Thor.

Acum Thor era curios.

"Pentru ce ești tu aici? " întrebă el.

"Sunt un hoț", răspunse Merek, oarecum cu mândrie.

Thor a fost luat prin surprindere; el nu fusese niciodată înaintea în prezența unui hoț, unui *adevărat* hoț. El nu se gândise niciodată să fure și a fost mereu uimit să realizeze că unii oameni o făceau.

"De ce faci asta?" întrebă Thor.

Merek ridică din umeri.

"Familia mea nu are niciun pic de mâncare. Ei trebuie să mănânce. Nu am niciun pic de școală, sau orice aptitudini de orice fel. Furtul este ceea ce știu. Nimic important. Mai mult mâncare, în general. Orice altceva îi ajută de pe azi pe mâine. Am scăpat cu asta de ani de zile. Apoi am fost prins. De fapt acum m-au prins a treia oară. A treia oară e cel mai rău."

"De ce?" întrebă Thor.

Merek tăcu, apoi clătină încet din cap. Thor putea vedea cum ochii i se umplu de lacrimi.

"Legea regelui este strictă. Nicio excepție. A treia abatere, îți taie mâna."

Thor era îngrozit. Privi în jos la mâinile lui Merek ; ambele erau acolo.

"Nu au venit încă după mine ", spuse Merek. "Dar vor veni."

Thor se simți groaznic. Merek privi în depărtare, ca și cum s-ar fi rușinat, și Thor făcu la fel, nedorind să se mai gândească la asta.

Thor își puse capul în mâini, capul care îl omora, încercând

să-și adune gândurile. Ultimele câteva zile păreau un vârtej; atât de multe se întâmplaseră atât de repede. Pe de o parte, simți un sentiment de succes, de răzbunare: el a văzut viitorul, a prevăzut otrăvirea lui MacGil și l-a salvat de ea. Poate că, până la urmă, soarta putea fi schimbată, – probabil că destinul putea fi modificat. Thor simți un sentiment de mândrie: el și-a salvat regele.

Pe de altă parte, era aici, în temniță, neputând să-ți curățe reputația. Toate speranțele și visele lui erau spulberate, orice șansă de a se alătura Legiunii pierdută. Acum, era norocos dacă nu-și petrecea aici restul zilelor. Îl durea să se gândească că MacGil, care îl primise pe Thor ca un tată, singurul părinte adevărat pe care l-a avut vreodată, chiar credea că Thor a încercat să-l omoare. Îl durea să știe că Reece, cel mai bun prieten al său, ar putea crede că el a încercat să-i omoare tatăl. Sau chiar mai rău, Gwendolyn. El se gândi la ultima lor întâlnire – cum ea a crezut că el se ducea la bordeluri – și simți ca și cum tot ce era bun în viața lui i-a fost tras de sub picioare. Se întreba de ce i se întâmplau toate astea lui. Până la urmă, el a vrut doar să facă bine.

Thor nu știa ce se va întâmpla cu el; nici nu-i păsa. Tot ce vroia acum era să-și curățe numele, ca oamenii să știe că el nu a încercat să-l rănească pe rege; că el avea puteri reale, că el a văzut într-adevăr viitorul. Nu știa ce se va întâmpla cu el, dar știa un lucru: trebuia să iasă de aici. Într-un fel.

Înainte ca Thor să-și poată termina gândul, auzi pași, cizme

grele topăind în drumul lor în jos pe coridoarele de piatră; se auzea un zdrăngănit de chei, și, câteva momente mai târziu, apărură în vedere un temnicer voinic, omul care-l târâse pe Thor aici și-l îi dăduse un pumn în față. La vederea lui Thor simți durerea crescându-i în obraz, deveni pentru prima dată conștient de ea și simți o repulsie fizică.

"Ei bine, dacă nu este piaza rea care a încercat să-l omoare pe rege," se încruntă temnicerul, răsucind cheia de fier în broască. După mai multe clinchete care reverberau, se întinse și făcu ușa celei să alunece înapoi. Purta cătușe într-o mână, și avea atârnat la brâu un topor mic.

"O să-ți primești partea", a mârâit la Thor, apoi se întoarse spre Merek "dar acum e rândul tău, hoț mic. A treia oară," a spus el cu un zâmbet răutăcios, "fără excepții."

Se aruncă spre Merek, apucându-l cu duritate, îi trase brațul la spate, închise una dintre cătușe, apoi fixă celălalt capăt într-un carlig de pe perete. Merek țipă, trăgând salbatic de cătușe, încercând să se elibereze; dar era inutil. Temnicerul trecu în spatele lui și îl apucă, îl țină într-o îmbrățișare de urs, îi prinse brațul liber și îl plasă pe o margine de piatră.

"Asta o să te învețe să nu furi," mârâi el.

Își scoase securea de la brâu și o ridică deasupra capului, cu gura deschisă larg, dinții urâți ieșind în afară când mârâia.

"NU!" țipă Merek.

Thor stătea acolo, îngrozit, privind fascinat cum temnicerul a adus arma în jos, ținând încheietura pumnului lui Merek. Thor

și-a dat seama că în câteva secunde, mâna sărmanului băiat sărac va fi tăiată, pentru totdeauna, pentru nici un alt motiv decât niște furțișaguri de mâncare, cu care să-și ajute familia să nu moară de foame. Nedreptatea situației îl ardea pe dinăuntru, și știa că nu o putea permite. Pur și simplu nu era corect.

Thor își simți tot corpul cum se înfierbântă, iar apoi simți o arsură în interior, ridicându-se din picioare și curgându-i prin palme. Simți cum timpul încetinește, se simțea deplasându-se mai repede decât bărbatul, a simțit fiecare clipă din fiecare secundă, pe când toporul bărbatului atârna acolo în aer. Thor simți o minge de energie arzândă în palma sa și o aruncă spre temnicer.

Văzu cu uimire că sfera galbenă zbură din palma lui, prin aer, iluminând celula întunecată și lăsând o dâră luminoasă – și merse de-a dreptul spre fața temnicerului. L-a lovit în cap, și pe când a făcut-o, el a scăpat toporul și a zburat prin celulă, lovindu-se de perete și prăbușindu-se. Thor îl salvă pe Merek cu o fracțiune de secundă înainte ca lama să ajungă la încheietura mâinii lui.

Merek se uită cu ochii mari la Thor.

Temnicerul își scutură capul și începu să se ridice, să-l prindă pe Thor. Dar Thor simți cum puterea arde prin el, iar când temnicerul se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre el, Thor fugi înainte, sări în aer și-l lovi în piept. Thor simți o putere pe care n-a cunoscut-o niciodată fulgerând prin trupul său și auzit un trosnet când lovitura sa l-a trimis pe bărbatul masiv înapoi prin aer, zdrobindu-l de perete, și în jos într-un morman pe podea, cu

adevărat inconștient de data aceasta.

Merek stătea acolo, în stare de soc, iar Thor știa exact ce trebuia să facă. El apucă toporul, se repezi spre el, ținând cătușele lui Merek pe piatră, și le lovi cu toporul. O scânteie mare zbură prin aer când lanțul de legătură fu retezat. Merek a tresărit, apoi a ridicat capul și s-a uitat la lanțul care atârna în jos până la picioarele lui, și și-a dat seama că e liber.

Se uită înapoi spre Thor, cu gura căscată.

"Nu știu cum să-ți mulțumesc", spuse Merek. "Nu știu cum ai făcut asta, orice ar fi, sau cine esti, sau *ce* esti – dar tu mi-ai salvat viața. Îți sunt dator. Și asta e ceva ce nu tratez cu ușurință."

"Nu-mi datorezi nimic," spuse Thor.

"Greșit," spuse Merek, întinzând mâna și strângându-l pe Thor de antebrăț. "Ești fratele meu acum. Si eu te voi răsplăti. Într-un fel. Într-o zi."

Cu aceasta, Merek se întoarse, ieși grăbit pe ușa deschisă a celulei, și fugi pe coridor, în strigătele celorlalți prizonieri.

Thor s-a uitat în jur, l-a văzut pe temnicerul inconștient, ușa deschisă a celulei, și și-a dat seamă că și el trebuie să acționeze. Strigătele prizonierilor erau tot mai puternice.

Thor a ieșit, s-a uitat în ambele direcții și a decis să alerge în sens opus față de Merek. Până la urmă, nu puteau să-i prindă pe amândoi odată.

CAPITOLUL TREI

Thor a fugit prin noapte, pe străzile haotice al Curții Regale, uimit de agitația din jurul lui. Străzile erau aglomerate, grupuri de oameni se grăbeau într-o agitație evidentă. Mulți purtau torțe, iluminând noaptea, aruncând umbre dure pe chipuri, în timp ce clopotele castelului băteau neîncetat. Era o bătaie rară, o dată pe minut, și Thor știa ceea ce însemna asta: moarte. Clopotele de moarte. Și era doar o singură persoană în regat pentru care s-ar trage clopote în această noapte: regele.

Inima lui Thor bubuia pe când se întreba. Pumnalul din visul lui îi fulgeră prin fața ochilor. Oare a fost adevărat?

Trebuia să știe sigur. S-a întins și a apucat un trecător, un băiat care alerga în direcția opusă.

"Unde te duci?" a întrebat Thor. Ce este cu toată agitația asta?"

"Nu ai auzit?" băiatul a țipat înapoi, frenetic. "Regele nostru este pe moarte! Înjunghiat! Se adună o mulțime de oameni lângă Poarta Regelui, încercând să afle știri. Dacă este adevărat, este groaznic pentru noi toți. Poți să îți imaginezi? O țară fără un rege?"

Cu asta, băiatul a dat deoparte mâna lui Thor, s-a întors și a fugit înapoi în noapte.

Thor a stat acolo, cu inima bubuind, nedorind să recunoască realitatea a tot ce era în jurul lui. Visele lui, premonițiile lui –

au fost mai mult decât doar fantezii. El a văzut viitorul. De două ori. Și asta îl speria. Puterile sale erau mai profunde decât știusese, și păreau să devină mai puternice pe zi ce trece. Unde vor duce oare toate astea?

Thor a stat acolo, încercând să-și dea seama unde să meargă mai departe. Evadase, dar acum nu avea nicio idee încotro să o ia. Cu siguranță în câteva momente gărzile regale – și, posibil, toată Curtea Regală – vor ieși în căutarea lui. Faptul că Thor a evadat îl va face doar să pară mai vinovat. Dar apoi, din nou, faptul că MacGil a fost înjunghiat pe când Thor a fost în închisoare, nu l-ar exonera? Sau ar face ca el să pară că face parte dintr-o conspirație?

Thor nu își putea asuma niciun risc. În mod evident, nimeni din regat nu era dispus audă argumente raționale – părea că toată lumea din jurul lui vroia sânge. Și el ar fi, probabil, țapul ispășitor. Trebuia să găsească adăpost, un loc unde să meargă și să aștepte să treacă furtuna și să-și curățe numele. Cel mai sigur loc unde să meargă ar fi departe de aici. Ar trebui să fugă, să se refugieze în satul său – sau chiar mai departe, la cât mai mare distanță de aici putea.

Dar Thor nu vroia să aleargă drumul cel mai sigur; asta nu era firea lui. Vroia să rămână aici, să-și curățe numele și să-și păstreze poziția în Legiune. Nu era un laș, și nu fugea. Mai presus de toate, vroia să-l vadă pe MacGil înainte să moară – presupunând că el era încă în viață. El *trebuia* să-l vadă. Se simțea copleșit de vinovăție că nu a fost capabil să oprească asasinarea.

De ce a fost condamnat să vadă moartea regelui, dacă nu putea face nimic s-o împiedice? Și de ce l-a văzut ca fiind otrăvit atunci când el a fost, de fapt, înjunghiat?

Cum Thor stătea acolo, întrebându-se, îi veni ideea: Reece. Reece era o persoană în care putea avea încredere că nu-l va da pe mâna autorităților, poate chiar ar putea să-l protejeze. El simțea că Reece l-ar crede. El știa că dragostea lui Thor pentru tatăl său fusese reală, și dacă cineva avea vreo șansă să-i curățe numele lui Thor, acel cineva ar fi Reece. El trebuia să-l găsească.

Thor porni în sprint prin aleile din spate, răsucindu-se și întorcându-se prin mulțime, pe când fugea de la Poarta Regelui spre castel. El știa unde era camera lui Reece – pe aripa de Est, aproape de zidul exterior – și spera doar ca Reece să fie acolo. Dacă era, poate îi putea atrage atenția, ajutându-l să găsească o modalitate de a intra în castel. Thor avea senzația înspăimântătoare că dacă ar fi rămas aici, în stradă, ar fi fost recunoscut în curând. Și atunci când această mulțime l-ar fi recunoscut, l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Pe măsură ce Thor mergea pe o stradă după alta, picioarele alunecându-i în noroiul nopții de vară, în cele din urmă ajunse la zidul de piatră al meterezelor exterioare. El rămase aproape, alergând alături de el, chiar sub ochii vigilenți ai soldaților care stăteau la fiecare câțiva metri.

Pe măsură ce se apropia de fereastra lui Reece, se aplecă și luă o piatră netedă. Din fericire, arma pe care au uitat să i-o era vechia lui praștie de încredere. A scos-o din talie, a pus piatră la

locul ei și aruncat o.

Cu ținta sa fără cusur, Thor a trimis piatra în zbor peste zidul castelului și perfect în fereastra deschisă a camerei lui Reece. Thor o auzi trosnind în peretele interior, apoi așteptă, stând aplecat în lungul peretelui ca să nu fie observat de gardienii regelui, care au tresărit la zgomot.

Nimic nu s-a întâmplat pentru câteva momente, și stomacul lui Thor se strânse, pe când se întreba dacă Reece chiar nu era până la urmă în camera lui. Dacă nu, Thor va trebui să fugă din acest loc; nu era nicio altă cale pentru el să obțină adăpost. Își ținu respirația, cu inima zbătându-i-se în piept, în timp ce aștepta, privind la fereastra deschisă a lui Reece.

După ceea ce părea o eternitate, Thor era gata să se întoarcă și să plece când a văzut o figura care-și înclina capul privind pe fereastră, sprijinind ambele palme pe pervazul ei și privind în jur cu o expresie nedumerită.

Thor se ridică în picioare, ducându-se la câțiva pași de perete, și fluturând un braț ridicat.

Reece s-a uitat în jos și l-a observat. Fața lui Reece s-a luminat când l-a recunoscut, vizibil în lumina torței chiar de aici, și, Thor era ușurat să vadă bucuria de pe fața lui. Asta i-a spus tot ce trebuia să știe: Reece nu l-ar da pe mâna gărzilor.

Reece i-a făcut semn să aștepte, iar s-a Thor grăbit înapoi la perete, ghemuindu-se jos exact când un soldat s-a întors spre el.

Thor a așteptat nu știa nici el cât de mult timp, gata în orice moment să fugă de soldați, până când în cele din urmă Reece a

apărut, țășnind pe o ușă din peretele exterior, respirând greu în timp ce privea în ambele sensuri și îl văzu pe Thor.

Reece s-a grabit spre el și l-a îmbrățișat. Thor era nespus de bucuros. El a auzit un scheunat, și s-a uitat în jos pentru a-l vedea, spre încântarea sa, pe Krohn, ghemuit în cămașa lui Reece. Krohn aproape că a sărit din cămașă când Reece l-a prins și i l-a predat lui Thor.

Krohn – puiul de leopard alb care tot creștea, pe care Thor îl salvase odată – sări în brațele lui Thor și Thor îl îmbrățișă și el, scheunând și chițăind și lingându-l pe Thor pe față.

Reece a zâmbit.

"Atunci când te-au luat, el a încercat să te urmeze, și l-am luat să mă asigur că e în siguranță."

Thor prinse antebrațul lui Reece în semn de apreciere. Apoi el a râs, pe când Krohn continua să-l lingă.

"Și tu mi-ai lipsit băiete," râse Thor, sărutându-l înapoi. "Acum taci sau ne aud gărzile."

Krohn tăcu, ca și cum ar fi înțeles.

"Cum ai reușit să evadezi?" întrebă Reece, surprins.

Thor ridică din umeri. Nu prea știa ce să spună. Încă nu se simțea confortabil să vorbească despre puterile sale, pe care nu le înțelegea. Nu vroia ca alții să se gândească la el ca la un fel de ciudat.

"Am avut noroc cred", a răspuns el. "Am văzut o oportunitate și am luat-o."

"Eu sunt uimit că mulțimea nu te-a rupt în bucăți," a spus

Reece.

"Este întuneric," a spus Thor. "Nu cred că cineva m-a recunoscut. Nu încă, oricum."

"Știi că fiecare soldat din regat te caută? Știi că tatăl meu a fost înjunghiat?"

Thor dădu din cap, serios. "El e bine?"

Lui Reece i-a căzut fața.

"Nu", a răspuns, sumbru. "E pe moarte."

Thor s-a simțit devastat, ca și cum ar fi fost propriul său tată.

"Știi că n-am avut nimic de-a face cu asta, nu-i așa?" a întrebat Thor, plin de speranță. Lui nu-i păsa ce credea oricine altcineva, dar avea nevoie ca cel mai bun prieten al lui, fiul cel mai mic al lui MacGil, să știe că el era nevinovat.

"Desigur", a spus Reece. "Altfel nu aş sta aici."

Thor a simțit un val de ușurare, și l-a bătut pe Reece pe umăr cu recunoștință.

"Dar restul regatului nu va fi atât de încrezător ca mine", a adăugat Reece. "Locul cel mai sigur pentru tine este departe de aici. Îți voi da mai rapid cal al meu, un pachet de provizii, și te voi trimite departe. Trebuie să te ascunzi până când toată agitația asta se liniștește, până când îl găsesc pe adevăratul criminal. Nimeni nu gândește clar acum. "

Thor clătină din cap.

"Nu pot pleca", a spus el. "Asta m-ar face să par vinovat. Am nevoie ca alții să știe că nu am făcut acest lucru. Nu pot să fug de necazurile mele. Eu trebuie să-mi curăț numele."

Reece clătină din cap.

"Dacă stai aici, te vor găsi. O să te închidă din nou – și apoi să te execute – dacă nu te omoară mai întâi mulțimea. "

"E un risc pe care trebuie să mi-l asum", a spus Thor.

Reece se uită la el lung și atent, și privirea lui s-a schimbat de la una îngrijorată la una admirativă. În cele din urmă, încet, el dădu din cap.

"Ești mândru. Și prost. Foarte prost. De aceea îmi place de tine."

Reece a zâmbit. Thor a zâmbit înapoi.

"Am nevoie să-l văd pe tatăl tău", a spus Thor. "Trebuie să am o șansă să-i explic, față în față, că nu am fost eu, că nu am avut nimic de a face cu asta. În cazul în care decide să mă condamne, atunci așa să fie. Dar am nevoie de o șansă. Vreau ca el să știe. Asta e tot ce îți cer."

Reece se uită înapoi la el cu sinceritate, judecându-și prietenul. În cele din urmă, după ceea ce părea o eternitate, el dădu din cap.

"Eu te pot duce la el. Știu o cale prin spate. Duce la camera lui. Este riscant – și odată ce ai intrat, o să fii pe cont propriu. Nu există nicio cale de ieșire. Nu o să pot face nimic pentru tine atunci. Aceasta ar putea însemna moartea ta. Sigur vrei să-ți asumi riscul ăsta? "

Thor a încuviințat înapoi cu o seriozitate mortală.

"Foarte bine, atunci," a spus Reece, și brusc a întins mâna și a aruncat o mantie peste Thor.

Thor a prins-o și s-a uitat în jos surprins; și-a dat seama că Reece trebuie să fi planificat asta tot timpul.

Reece a zâmbit când Thor s-a uitat în sus.

"Știam că o să fii destul de prost să vrei să stai. Nu m-aș aștepta la nimic mai puțin de la prietenul meu cel mai bun."

CAPITOLUL PATRU

Gareth pășea în sus și în jos prin camera sa, retrăind evenimentele nopții, plin de anxietate. Nu putea să creadă ce se întâmplase la ospăț, cum totul a ajuns atât de rău. Nu reușea să înțeleagă cum acest baiat prost, acel nepoftit de Thor, cumva a aflat de complot lui cu otravă – și chiar mai mult, chiar a reușit să intercepteze pocalul. Gareth și-a amintit acel moment când l-a văzut pe Thor sărind în sus, răsturnând pocalul, când a auzit pocalul lovind piatra, a văzut vinul vărsându-se pe podea și și-a văzut toate visele și aspirațiile vărsându-se cu el.

În acel moment, Gareth a fost distrus. Toate lucrurile pentru care trăise au fost zdrobite. Și când acel câine a lipăit vinul și a căzut mort – el a știut că e terminat. El și-a văzut întreaga viață trecându-i rapid prin fața ochilor, s-a văzut pe sine descoperit, condamnat pe viață la temniță pentru că a încercat să-și omoare tatăl. Sau mai rău, executat. Era o prostie. N-ar fi trebuit să meargă niciodată mai departe cu planul, n-ar fi trebuit s-o viziteze pe vrăjitoare.

Cel puțin Gareth a acționat rapid, prinzând șansa și sărind în picioare pentru a fi primul care a dat vina pe Thor. Privind înapoi, el era mândru de el însuși, de cât de repede a reacționat. Aceasta fusese o inspirație de moment, și, spre uimirea lui, părea să fi funcționat. Ei îl târâseră pe Thor de acolo, iar apoi sărbătoarea aproape că s-a liniștit din nou. Desigur, nimic nu a

fost la fel după asta, dar cel puțin, suspiciunea părea să cadă direct pe băiat.

Gareth rugat doar ca să rămână așa. Trecuseră zeci de ani de la o tentativă de asasinat asupra unui MacGil, iar Gareth se temea că va avea loc o anchetă, care până la urmă va privi mai adânc în faptă. Privind înapoi, fusese o prostie să încerce să-l otrăvească. Tatăl său era invincibil. Gareth ar fi trebuit să știe asta. Se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Și acum nu putea decât să se simtă ca și cum era numai o chestiune de timp până când suspiciunea va cădea pe el. Va trebui să facă tot ce putea pentru a dovedi vinovăția lui Thor și a-l face să fie executat înainte de a fi prea târziu.

Cel puțin Gareth se răscumpărase oarecum: după acea încercare eșuată, anulase asasinarea. Acum, Gareth se simțea ușurat. După ce a vazut complotul eșuând, el și-a dat seama că o parte din el, ascunsă adânc, nu a vrut de fapt să-l omoare pe tatăl său, nu a vrut să aibă sângele lui pe mâini. El nu va fi rege. S-ar putea ca niciodată să nu fie rege. Dar, după evenimentele din seara asta, asta îi pica bine. Cel puțin va fi liber. Nu ar putea face față stresului de a trece din nou prin toate astea: secretele, urzelile, anxietatea constantă de a nu fi descoperit. Era prea mult pentru el.

Pe măsură ce tot pășea în sus și-n jos prin cameră, târziu în noapte, într-un final, încet, a început să se calmeze. Tocmai când începea să se simtă din nou el însuși, pregătindu-se să se culce pentru noapte, auzi un troznet brusc și se întoarse să vadă cum

ușa camerei se deschise cu putere. Firth dădu buzna înăuntru, cu ochii mari, frenetic, intrând în cameră ca și cum ar fi fost urmărit.

"E mort!" țipă Firth. "El este mort! L-am omorât. El este mort!"

Firth era isteric, se jeluia, și Gareth nu avea nicio idee despre ce era vorba. Era beat?

Firth alerga prin toată camera, țipând, plângând, ținând mâinile ridicate – și abia atunci Gareth i-a observat palmele, acoperite de sânge, tunica sa galbenă, pătată cu rosu.

Inima lui Gareth s-a poticnit. Firth tocmai omorâse pe cineva. Dar pe cine?

"*Cine* este mort?" întrebă Gareth. "De cine vorbești?"

Dar Firth era isteric și nu putea să se concentreze. Gareth a alergat la el, l-a prins ferm de umeri și l-a scuturat.

"Răspunde-mi!"

Firth a deschis ochii și s-a uitat la el cu ochii unui cal sălbatic.

"Tatăl tău! Regele! El este mort!" De mâna mea! "

La cuvintele lui, Gareth a simțit ca și cum un cuțit ar fi fost înfipt în propria lui inimă.

Se uită înapoi, cu ochii mari, înțepenit, simțindu-se tot trupul amortit. A dat drumul strânsorii, a făcut un pas înapoi, și a încercat să-și calmeze respirația. Putea vedea după tot acel sânge că Firth spunea adevărul. Chiar nu-și putea imagina. Firth? Băiatul de la grajduri? Cel cu cea mai puțină voință dintre toți prietenii lui? Îl ucisese pe tatăl său?

"Dar... cum este posibil?" Gareth spuse, uimit. "Când?"

"S-a întâmplat în camera lui," a spus Firth. "Chiar adineaori. L-am înjunghiat."

Realitatea știrii a început să se cristalizeze, iar Gareth și-a recâștigat inteligența; a observat ușa deschisă, a fugit la ea și a trântit-o să se închidă, verificând în primul rând ca să se asigure că niciunul dintre paznici nu a văzut nimic. Din fericire, coridorul era gol. El a tras zăvorul greu de fier și a închis-o.

S-a întors apoi grăbit înapoi în cameră. Firth era încă isteric, și Gareth trebuie să-l calmeze. Avea nevoie de răspunsuri.

L-a apucat de umeri, l-a întors și l-a palmuit suficient de tare pentru a-l opri. În cele din urmă, Firth s-a concentrat pe el.

"Spune-mi totul," a comandat Gareth cu răceală. "Spune-mi exact ce s-a întâmplat. De ce ai făcut acest lucru?"

"Ce vrei să spui *de ce*?" a întrebat Firth, confuz. "Ai vrut să-l omori. Otrava ta nu a funcționat. M-am gândit că aș putea să te ajut. Am crezut că asta era ce vroiai."

Gareth clătină din cap. L-a apucat pe Firth de cămași și l-a scuturat, iar și iar.

"De ce ai făcut asta!?" a țipat Gareth.

Gareth și-a simțit întreaga lume cum se prăbușește. A fost șocat să-și dea seama că simte remușcări pentru tatăl său. Nu putea înțelege. Doar cu câteva ore în urmă, dorea mai mult decât orice să-l vadă otrăvit, mort la masă. Acum ideea că fusese ucis l-a lovit ca moartea celui mai bun prieten. Se simțea copleșit de remușcări. O parte din el până la urmă nu vroia ca el să moară – mai ales nu în acest fel. Nu de mâna lui Firth. Și nu de o lamă.

"Nu înțeleg", s-a plâns Firth. "Doar cu câteva ore în urmă ai încercat chiar tu să-l omori. Complotul tău cu pocalul. Am crezut ca o să fii recunoscător!"

Spre propria lui surpriză, Gareth s-a întins și l-a lovit pe Firth peste față.

"Nu ți-am spus să faci asta!" scuipe Gareth. "Nu ți-am spus *niciodată* să faci asta. De ce l-ai omorât? Uita-te la tine. Ești plin de sânge. Acum suntem amândoi terminați. Este doar o chestiune de timp până când ne prind gărzile."

"Nimeni nu a văzut," a pledat Firth. "M-am strecurat între schimburi. Nu m-a reperat niciunul."

"Și unde este arma?"

"Nu am lăsat-o", a spus Firth mândru. "Eu nu sunt prost. Am scăpat de ea."

"Și ce lamă ai folosit?" A întrebat Gareth, cu mintea învârtindu-se de implicații. A trecut de la remușcări la îngrijorare; mintea lui alerga cu fiecare detaliu al urmelor pe care acest prost făcut grămadă ar fi putut să le lase, fiecare detaliu care ar putea duce la el.

"Am folosit una care nu ar putea fi urmărită", a spus Firth, mândru de el însuși. "A fost o lamă obișnuită, anonimă. Am găsit-o în grajduri. Erau patru altele exact la fel. Nu ar putea fi urmărită," a repetat el.

Gareth își simți inima oprindu-se.

"A fost un cuțit scurt, cu un mâner de culoare roșie și cu lama curbată? Montat pe perete alături de calul meu?"

Firth dădu din cap, privindu-l îndoielnic.

Gareth se întunecă.

"Idiotule. Desigur că lama poate fi urmărită!"

"Dar nu erau marcaje pe ea!" a protestat Firth, sunând speriat, vocea lui tremurând.

"Nu sunt marcajele pe lamă – dar e unul pe mâner!" a țipat Gareth. "Dedesubt! Nu ai verificat cu atenție. Prostule." Gareth păși înainte, înroșindu-se. "Emblema calului meu este sculptată dedesubt Oricine care cunoaște bine familia regală poate urmări lama respectivă înapoi la mine."

El se uită la Firth, care părea blocat. Vroia să-l omoare.

"Ce ai făcut cu ea?" insistă Gareth. "Spune-mi că o ai la tine. Spune-mi că ai adus-o înapoi cu tine. Te rog."

Firth a înghițit în sec.

"Am scăpat de ea cu grijă. Nimeni nu o va mai găsi vreodată." Gareth se strâmbă.

"Unde, mai exact?"

"L-am aruncat pe jgheabul de piatră, în haznaua castelului. Ei o golesc în râu în fiecare oră. Nu vă îngrijorați, Sire. Este pe fundul râului acum."

Clopotele castelului bătură brusc, iar Gareth se întoarse și fugi spre fereastra deschisă, cu inima plină de panică. Se uită afară și văzut tot haosul și agitația de mai jos, o mulțime de oameni înconjurând castelul. Aceste clopote care băteau ar putea însemna doar un singur lucru: Firth nu mințea. El îl ucisese pe rege.

Gareth își simți corpul devenind rece ca gheața. Nu putea concepe că el a pus în mișcare un astfel de rău enorm. Și că Firth, dintre toți oamenii, l-a executat.

Apoi brusc s-au auzit bubuituri în ușă și ea s-a deschis violent iar mai multe gărzi regale au dat năvală înăuntru. Pentru o clipă, Gareth a fost sigur că ei îl vor aresta.

Dar, spre surprinderea lui, s-au oprit și au luat poziția de drepți.

"Sire, tatăl vostru a fost înjunghiat. E posibil ca asasinul să fie încă liber. Asigurați-vă că rămâneți în siguranță în camera dumneavoastră. El este grav rănit."

Lui Gareth i se ridică părul pe ceafă la ultimul cuvânt.

"Rănit"? Gareth spuse ca un ecou, cuvântul aproape rămânându-i în gât. "Este încă în viață atunci?"

"Este, Domnule. Și Dumnezeu să fie cu el, va supraviețui și ne va spune cine a făcut această faptă atroce."

Cu o plecăciune scurtă, oșteanul plecă grăbit din cameră, trântind ușa.

Furia l-a copleșit pe Gareth și el l-a apucat pe Firth de umeri, l-a târât de-a curmezișul camerei și l-a dat de un perete de piatră.

Firth se holba la el, cu ochii mari, arătând îngrozit, mut.

"Ce ai făcut?" a țipat Gareth. "Acum suntem amândoi terminați."

"Dar... dar..." se poticni Firth, "...Am fost sigur că el e mort!"

"Ești sigur de multe lucruri", a spus Gareth, "și sunt toate

greșite!"

Lui Gareth îi trecu prin minte un gând.

"Acel pumnal," a spus el. "Trebuie să-l recuperăm, înainte de a fi prea târziu."

"Dar l-am aruncat, stăpâne," a spus Firth. "A ajuns în râu!"

"L-ai aruncat într-o hazna. Asta nu înseamnă că este deja în râu. "

"Dar cel mai probabil este!" a spus Firth.

Gareth nu mai putea suporta neroziile acestui idiot. Ieși în fugă pe ușă, cu Firth pe urmele lui.

"Voi merge cu tine. O să-ți arăt exact unde l-am aruncat," a spus Firth.

Gareth s-a oprit pe coridor, s-a întors și s-a uitat la Firth. Era acoperit de sânge, și Gareth a fost uimit că oștenii nu l-au observat. A fost norocos. Firth era o problemă, mai mult decât oricând.

"O să spun asta numai odată," a mormăit Gareth. "Treci imediat înapoi în camera mea, schimbă-ți hainele și arde-le pe astea. Scapă de orice urme de sânge. Apoi dispari din acest castel. Stai departe de mine în noaptea asta. Mă înțelegi? "

Gareth l-a împins înapoi, apoi s-a întors și a fugit. El a sprintat pe hol, a fugit în jos pe scara de piatră în spirală, coborând nivel după nivel, spre camerele servitorilor.

În cele din urmă, a tâșnit în pivniță, făcând mai mulți servitori să se întoarcă spre el. Ei spălau oale enorme și fierbeau găleți de apă. Focuri uriașe urlau printre cuptoare de caramida, iar

slujitorii, purtând șorțuri pătate, erau uzi de sudoare.

Pe partea îndepărtată a camerei Gareth a observat o enormă oală de noapte în care mizeria care curgea pe jgheab cădea cu zgomot la fiecare minut.

Gareth a alergat până la cel mai apropiat slujitor și l-a apucat disperat de braț.

"Când a fost golită ultima dată oala?" întrebă Gareth.

"A fost dusă la râul doar cu câteva minute în urmă, Domnule."

Gareth s-a întors și a alergat afară din cameră, sprintând în jos pe coridoarele castelului, înapoi în sus pe scara în spirală, și tâșnind în aerul rece al nopții.

A alergat peste terenul înierbat, cu răsuflarea tăiată pe când sprinta spre râu.

Pe când se apropia de el, a găsit un loc unde să se ascundă, în spatele unui copac mare, aproape de mal. El a privit doi slujitori ridicând oala mare de fier și înclinând-o în curentul furios al râului.

El a privit până când a fost cu susul în jos, tot conținutul său golit, până când ei s-au întors cu oala și au mers înapoi spre castel.

În cele din urmă, Gareth era satisfăcut. Nici unul nu găsise vreo armă. Oriunde se afla, era acum pe fundul râului, dusă mai departe în anonimat. Dacă tatăl său avea să moară în această noapte, nu ar mai fi nicio dovadă rămasă pentru a-l urmări pe criminal.

Sau ar fi?

CAPITOLUL CINCI

Thor l-a urmat pe Reece, cu Krohn în spatele lui, făcându-și drum prin pasajele din spate înapoi spre camera regelui. Reece îi adusese printr-o ușă secretă, ascunsă într-unul din zidurile de piatră, și acum ținea o torță, conducându-i pe când mergeau unul în spatele celuilalt în spațiul înghesuit, făcându-și drum prin măruntaiele castelului într-o gamă amețitoare de întoarceri înainte și înapoi. Au urcat pe o scara îngusta, de piatră, care i-a dus la un alt pasaj. S-au întors, și înaintea lor era o altă scară. Thor s-a minunat cât de complicat era acest pasaj.

"Acest pasaj a fost construit în castel cu sute de ani în urmă," a explicat Reece în șoaptă pe când mergeau cu respirația întretăiată de la urcat. "A fost construit de stră-străbunicul tatălui meu, al treilea rege MacGil. El l-a construit după un asediu – este o cale de scăpare. În mod ironic, n-am mai fost niciodată sub asediu de atunci și aceste pasaje nu au fost folosite de secole. Erau toate închise și le-am descoperit în copilărie. Îmi place să le folosesc din timp în timp ca să mă mișc prin castel fără ca nimeni să nu știe unde sunt. Când eram mai mici, Gwen și Godfrey și cu mine ne jucam de-a v-ați ascunselea în ele. Kendrick era prea mare iar lui Gareth nu-i plăcea să se joace cu noi. Fără torțe, asta a fost regula. Întuneric beznă. Era înfricoșător pe atunci."

Thor a încercat să țină pasul pe când Reece naviga pasajul cu o desfășurare uimitoare de virtuozitate, fiind evident că știa fiecare

pas cu ochii închiși.

"Cum poți să-ți amintești toate cotiturile astea?" a întrebat Thor cu venerație.

"Te simți singur atunci când ești un băiat care crește în acest castel," a continuat Reece, "mai ales atunci când toată lumea este mai mare și ești prea tânăr să te alături Legiunii, și nu ai nimic altceva de făcut. Am făcut din asta misiunea mea, să descopăr tainele ascunse în fiecare colțișor al acestui loc."

S-au întors din nou, au coborât trei trepte de piatră, au trecut printr-o deschidere îngustă în perete, apoi au coborât pe o scară lungă. În cele din urmă, Reece i-a adus la o ușă groasă, de stejar, acoperită de praf. El lipi o ureche de ușă și ascultă. Thor veni lângă de el.

"Ce ușă este aceasta?" întrebă Thor.

"Ssst," a spus Reece.

Thor tăcu și puse propria ureche la ușă, ascultând. Krohn stătea acolo în spatele lui, privind în sus.

"Este intrarea secretă către camera tatălui meu", a șoptit Reece. "Vreau să aud cine este acolo cu el."

Thor ascultă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, vocile îndepărtate din spatele ușii.

"Sună ca și cum camera este plină," a spus Reece.

Reece se întoarse și-l privi pe Thor semnificativ.

"Vei intra într-o furtună. Generalii lui vor fi acolo, consiliul, sfătuitorii, familia, toată lumea va fi acolo. Și sunt sigur că fiecare dintre ei va fi în căutarea ta, presupusul criminal. Va fi ca și cum

ai intra într-o gloată pusă pe linșaj. Dacă tatăl meu încă mai crede că ai încercat să-l omori, vei fi terminat. Sigur vrei să faci asta? "

Thor a înghițit cu greu. Era acum ori niciodată. Gâtul lui s-a uscat, pe măsură ce el și-a dat seama că aceste era unul din momentele de cotitură ale vieții sale. Ar fi ușor să se întoarcă acum, să fugă. Ar putea trăi o viață în siguranță undeva, departe de Curtea Regală. Sau ar putea trece prin acea ușă și potențial să-și petreacă restul vieții în temniță, cu acei cretini – sau chiar să fie executat.

El a respirat adânc și a decis. Trebuia să-și confrunte cu demonii față în față. Nu putea să dea înapoi.

Thor dădu din cap. Îi era frică să deschidă gura, de teamă că, dacă o făcea, s-ar putea răzgândi.

Reece dădu din cap cu o privire aprobatoare, apoi împinse mânerul de fier și împinse cu umărul în ușă.

Thor miji ochii în lumina puternică a torțelor pe când ușa se deschise. S-a văzut stând în centrul camerei private a regelui, cu Krohn și Reece lângă el.

Erau cel puțin două duzini de oameni înghesuiți în jurul regelui, care zăcea în patul lui; unii stăteau în picioare, alții erau îngenuncheați. În jurul regelui erau consilieri și generali săi, împreună cu Argon, Regina, Kendrick, Godfrey – chiar și Gwendolyn. Era veghea morții, iar Thor era un intrus la această afacere privată de familie.

Atmosfera din camera era sumbră, fețele grave. MacGil zăcea proptit pe perne, iar Thor a fost ușurat să vadă că era încă în

viață, cel puțin pentru moment.

Toate fețele s-au întors în același timp, surprinse de intrarea bruscă a lui Thor și Reece. Thor și-a dat seama ce șoc trebuie să fi fost, cu apariția lor bruscă în mijlocul camerei, venind printr-o ușă secretă în peretele de piatră.

"Asta-i băiatul!" a strigat cineva din mulțime, sărind în picioare și arătând cu ură la Thor. "El e cel care a încercat să-l otrăvească pe rege!"

Gărzile veneau spre el din toate colțurile camerei. Thor nu prea știa ce să facă. O parte din el a vrut să se întoarcă și să fugă, dar știa că trebuia să se confrunte cu această mulțime furioasă, trebuia să facă pace cu regele. Deci, el se pregăti, pe când mai mulți oșteni alergară spre el, să-l prindă. Krohn, lângă el, mârâi, avertizându-i pe atacatori.

Cum Thor stătea acolo, a simțit cum se ridica brusc o căldură în sus în el, o putere care țâșnea prin el; a ridicat o mână, involuntar, și a întins palma și direcționat energia către ei.

Thor a fost uimit să vadă că toți s-au oprit la jumătatea pasului, la câțiva metri depărtare, ca și cum ar fi înghețat. Puterea lui, orice ar fi fost, adunându-se în el, i-a ținut la distanță.

"Cum îndrăznești să intri aici și să-ți folosești vrăjitoria, băiete!" a strigat Brom – cel mai mare general al regelui, scoțându-și sabia. "Oare nu a fost de ajuns că ai încercat o dată să-l ucizi pe regele nostru?"

Brom veni la Thor cu sabia scoasă din teacă; pe când venea, Thor simțit cum ceva îl învinge, un sentiment mai puternic decât

a avut vreodată. El pur și simplu a închis ochii și s-a concentrat. A simțit energia din sabia lui Brom, forma ei, metalul ei, și, într-un fel, a devenit una cu ea. I-a comandat să se oprească în ochiul minții lui.

Brom a înghețat în mișcare, cu ochii mari.

"Argon!" Brom s-a întors și a strigat. "Oprește imediat aceasta vrăjitorie! Oprește-l pe băiatul ăsta! "

Argon a pășit afară din mulțime, și încet și-a coborât gluga. Se uită din nou la Thor cu ochi intenși, care ardeau.

"Nu văd nici un motiv să-l opresc", a spus Argon. "El nu a venit aici pentru a face rău."

"Ești nebun? Aproape l-a omorât pe Regele nostru! "

"Asta este ceea ce presupui tu", a spus Argon. "Asta nu e ceea ce văd."

"Lasă-l în pace", a venit o voce profundă, gravă.

Toată lumea se întoarce pe când MacGil se ridică în șezut. Se uită spre ei, foarte slăbit. Era clar că se chinuia să vorbească.

"Vreau să văd băiatul. El nu este cel care m-a înjunghiat. Am văzut fața bărbatului, și nu a fost el. Thor este nevinovat. "

Încet, ceilalți și-au lăsat garda jos, iar Thor și-a relaxat mintea, permițându-le să plece. Oștenii s-au dat înapoi, uitându-se precauți la Thor, ca și cum ar fi fost de pe un alt tărâm, și încet și-au pus săbiile înapoi în teci.

"Vreau să-l văd", a spus MacGil. "Singur. Voi toți. Lăsați-ne singuri. "

"Regele meu", a spus Brom. "Chiar crezi că e sigur? Doar tu

și acest băiat, singuri? "

"Thor nu trebuie să fie atins", a spus MacGil. "Acum, lăsați-ne. Voi toți. Inclusiv familia mea. "

O tăcere grea a căzut peste cameră pe când toți se uitau unul la altul, în mod clar nesiguri ce să facă. Thor stătea acolo, înțepenit de podea, neputând să înțeleagă totul.

Unul câte unul, ceilalți, inclusiv familia regelui, ieșiră din cameră, iar Krohn a plecat cu Reece. Camera, atât de plină de oameni cu doar câteva momente înainte, brusc a devenit goală.

Ușa a fost închisă. Erau doar Thor și regele, singuri în tăcere. Abia putea să creadă asta. Văzându-l pe MacGil zăcând acolo, atât de palid, cu astfel de dureri, l-a rănit pe Thor mai mult decât ar fi putut spune. Nu știa de ce, dar era aproape ca și cum o parte din el murea acolo, de asemenea, pe pat. El dorea mai mult decât orice ca regele să fie bine.

"Vino aici, băiete", a spus MacGil încet, cu vocea răgușită, abia mai tare decât o șoptă.

Thor și-a coborât capul și s-a grăbit lângă patul regelui, îngenunchind în fața lui. Regele i-a întins o încheietura moale; Thor a luat mâna și a sărutat-o.

Thor s-a uitat în sus și l-a văzut pe MacGil zâmbind slab în jos. Thor a fost surprins să simtă lacrimi fierbinți inundându-i proprii obraji.

"Stăpâne," început Thor, toate într-o grabă, neputând să le țină în interior "te rog crede-mă. Nu te-am otrăvit. Știam de complot numai din visul meu. De la o putere pe care nu o cunosc. Am

vrut doar să te avertizez. Te rog crede-mă- "

MacGil ridică o palmă și Thor tăcu.

"M-am înșelat în privința ta", a spus MacGil. "A fost nevoie să fiu înjunghiat de un alt om ca să-mi dau seama că nu ai fost tu. Tu doar ai încercat să mă salvezi. Iartă-mă. Ai fost loial. Poate singurul membru loial al curții mele."

"Cum îmi doresc să mă fi înșelat," a spus Thor. "Îmi doresc așa de mult să fi fost în siguranță. Ca visele mele să fi fost doar iluzii; ca niciodată să nu fi fost asasinat. Poate că m-am înșelat. Poate veți supraviețui. "

MacGil clătină din cap.

"Mi-a venit vremea", i-a spus el lui Thor.

Thor înghiți greu, sperând că nu era adevărat, dar simțind că era.

"Știi cine a făcut acest act teribil, Domnia Ta?" Thor a pus întrebarea care îi ardea în minte de când avusese visul. El nu-și putea imagina cine ar vrea să-l omoare pe rege, sau de ce.

MacGil s-a uitat la tavan, clipind cu efort.

"Am văzut fața lui. Este un chip pe care-l știu bine. Dar pentru un motiv oarecare, nu pot să-mi amintesc. "

Se întoarce și se uită la Thor.

"Nu contează acum. Mi-a venit vremea. Fie că a fost de mâna lui, sau de alta, sfârșitul este la fel. Ceea ce contează acum ", a spus el, și a întins mâna și a apucat încheietura lui Thor cu o forță care l-a surprins," este ceea ce se întâmplă după ce eu nu mai sunt. Al nostru va fi un regat fără rege. "

MacGil s-a uitat la Thor cu o intensitate pe care Thor nu o înțelegea. Thor nu știa exact ce spune – ce îi cerea, dacă o făcea. Thor a vrut să întrebe, dar putea vedea cât de greu era pentru MacGil să respire și nu a vrut să riște întrerupându-l.

"Argon avut dreptate despre tine", a spus el, eliberând încet strânsoarea. "Destinul tău este mult mai măreț decât al meu."

Thor a simțit un șoc electric prin corp la cuvintele regelui. Destinul lui? Mai măreț decât al Regelui? Însăși ideea că regele s-ar deranja să discute despre Thor cu Argon era mai mult decât putea Thor înțelege. Iar faptul că el ar spune că destinul lui Thor era mai măreț decât al Regelui – ce-ar putea să vrea să spună? Oare Regele MacGil doar delira în ultimele sale clipe?

"Te-am ales ... te-am adus în familia mea cu un motiv. Știi care este acest motiv? "

Thor clătină din cap, dorind cu disperare să știe.

"Nu știi de ce te-am vrut aici, numai pe tine, în ultimele mele clipe?"

"Îmi pare rău, stăpâne", a spus el, clătinând din cap. "Nu știu."

MacGil zâmbi vag, iar ochii lui au început să se închidă.

"Există un ținut mare, departe de aici. Dincolo de Sălbăticie. Dincolo chiar de țara dragonilor. Este țara Druizilor. De acolo este mama ta. Trebuie să mergi acolo să cauți răspunsuri. "

Ochii lui MacGil s-au deschis larg și el se uita la Thor, cu o intensitate pe care Thor nu o putea înțelege.

"Împărăția noastră depinde de asta", a adăugat el. "Nu ești ca ceilalți. Ești special. Până când nu înțelegi cine ești, regatul

nostru nu va fi deloc liniștit. "

Ochii lui MacGil s-au închis și respirația lui a devenit superficială, fiecare suflare ieșind cu un icnet. Mâna lui a slăbit încet pe încheietura lui Thor, iar Thor și-a simțit propriile lacrimile izvorând. Mintea lui se învârtea cu tot ce spusese regele, în timp ce încerca să dea un sens la toate. Abia se putea concentra. Oare auzise corect?

MacGil a început să-i șoptească ceva, dar era atât de încet, că Thor abia putea pricepe. Thor se aplecă mai aproape, aducându-și urechea la buzele lui MacGil.

Regele și-a ridicat capul pentru ultima dată, și cu un ultim efort, a spus:

"Răzbună-mă."

Apoi, brusc, MacGil a înțepenit. Zăcu acolo pentru câteva momente, apoi capul lui s-a rostogolit într-o parte iar ochii i s-au deschis larg, nemișcați.

Mort.

"NU!" se jeli Thor.

Bocetul lui trebuie să fi fost destul de tare pentru a alerta garda, pentru că o clipă mai târziu, a auzit o ușă deschizându-se în spatele lui, a auzit agitația a zeci de oameni intrând grăbiți în cameră. Într-un colț al conștiinței, el a înțeles că era mișcare în jurul lui. El a auzit vag clopotele castelului bătând afară, iar și iar. Clopotele sunau în ritm cu sângele din tâmplele lui. Dar totul a devenit o ceață, iar după câteva momente camera se învârtea.

Thor leșina, îndreptându-se spre podeaua de piatră într-un

mare colaps.

CAPITOLUL ȘASE

O rafală de vânt l-a lovit pe Gareth în față și s-a uitat în sus, clipind printre lacrimi, în lumina palidă a primului soare care răsărea. Ziua abia începea, și totuși în acest loc îndepărtat, aici, pe marginea Vîrfurilor lui Kolvian, se adunaseră deja sute de persoane – familia regelui, prietenii și supușii regali apropiați, stând aproape, în speranța că vor participa la înmormântare. Chiar dincolo de ei, ținuți înapoi de o armată de soldați, Gareth putea vedea masele adunându-se, mii de oameni privind funeraliile de la distanță. Durerea pe fețele lor era autentică. Tatăl său fusese iubit, asta era sigur.

Gareth stătea împreună cu restul familiei apropiate, într-un semi-cerc în jurul corpului tatălui său, care stătea suspendat pe scânduri peste o groapă în pământ, cu frânghii în jur, așteptă să fie coborât. Argon stătea în fața mulțimii, purtând hainele stacojiu-aprins pe care le folosea numai pentru funeralii, cu fața enigmatică în timp ce se uita în jos, la corpul regelui, gluga acoperindu-i fața. Gareth a încercat cu disperare să analizeze acea față, să descifreze cât de multe știa Argon. Oare Argon știa că și-a ucis tatăl? Și dacă da, le-ar spune celorlalți, sau ar lăsa destinul să-și urmeze cursul?

Spre ghinionul lui Gareth, acel băiat enervant, Thor, a fost exonerat de orice vinovăție; evident, el nu ar fi putut să-l înjunghie pe rege în timp ce era în temniță. Ca să nu mai

vorbim de faptul că chiar tatăl său le spusese tuturor că Thor era nevinovat. Ceea ce doar a înrăutățit lucrurile pentru Gareth. Un consiliu fusese deja format să ancheteze situația, să controleze fiecare detaliu al crimei. Inima lui Gareth bătea să-i spargă pieptul în timp ce stătea acolo cu ceilalți, cu ochii ațintiți la cadavrul pe cale de a fi coborât în pământ; el ar fi vrut să meargă în groapă cu el.

Era doar o chestiune de timp până când urmele duceau la Firth – și când o făceau, Gareth va fi tras în jos cu el. El trebuia să acționeze rapid pentru a distrage atenția, să dea vina pe altcineva. Gareth s-a întrebat dacă cei din jurul lui îl suspectau. Probabil că era doar paranoic, iar pe când se uita la chipurile lor, nu a văzut pe nimeni uitându-se la el. Acolo stăteau frații lui: Reece, Godfrey, și Kendrick; sora lui Gwendolyn; și mama sa, fata ei schimbată de durere, arătând catatonică; într-adevăr, de la moartea tatălui său, ea era o persoană diferită, abia capabilă să vorbească. El a auzit că, atunci când a primit știrile, ceva s-a întâmplat în ea, un fel de paralizie. Jumătate din fața ei era înțepenită; atunci când deschidea gura, cuvintele ieșeau prea lent.

Gareth a examinat fețele consilierilor regelui din spatele ei – generalul principal, Brom, și capul Legiunii, Kolk, stăteau în fața, în spatele lor stând nenumărații consilieri ai tatălui său. Toți simulau durerea, dar Gareth știa mai bine. Știa că tuturor acestor oameni, tuturor membrilor consiliului și sfătuitoarelor și generalilor – și tuturor nobililor și seniorilor din spatele lor – abia le păsa. El a recunoscut pe fețele lor ambiția.

Dorința de putere. Pe măsură ce fiecare se uita în jos la cadavrul regelui, el a simțit că fiecare se întreba cine va fi următorul care va apuca tronul.

Era exact gândul pe care-l avea Gareth. Ce s-ar putea întâmpla în urma unui astfel de asasinat haotic? Dacă ar fi fost curat și simplu, iar vina dată pe altcineva, atunci planul lui Gareth ar fi fost perfect – tronul i-ar reveni lui. La urma urmei, el era primul născut, fiul legitim. Tatăl său îi cedase puterea lui Gwendolyn, dar nimeni nu fusese prezent la acea reuniune, cu excepția fraților lui, și dorințele sale nu fuseseră niciodată ratificate. Gareth cunoștea consiliul, și știa cât de în serios luau ei legea. Fără o ratificare, sora lui nu putea domni.

Ceea ce, din nou, ducea la el. Dacă lucrurile își urmau cursul – și Gareth era hotărât să se asigure că o vor face – atunci tronul ar trebui să-i revină lui. Asta era legea.

Frații săi i se vor opune, nu avea nicio îndoială. Ei își vor aminti întâlnirea cu tatăl lor, și, probabil, vor insistă ca Gwendolyn să domnească. Kendrick nu ar încerca să preia puterea pentru el însuși – era prea curat la suflet. Godfrey era apatic. Reece era prea tânăr. Gwendolyn era singura amenințare reală. Dar Gareth era optimist: nu credea că Consiliul era gata ca o femeie – cu atât mai puțin o adolescentă – să conducă Inelul. Și fără o ratificare de la rege, aveau scuza perfectă pentru a trece peste ea.

Singurul pericol real rămas în mintea lui Gareth era Kendrick. Până la urmă, el, Gareth, era urât de toată lumea, în timp ce

Kendrick era iubit de oamenii de rând, de soldați. Având în vedere situația, exista întotdeauna șansa ca Consiliul să dea tronul lui Kendrick. Cu cât Gareth putea prelua puterea mai repede, cu atât ar putea-o folosi pentru a-l strivi pe Kendrick.

Gareth a simțit ceva trăgându-l de mână, și s-a uitat în jos și a văzut cum frânghia îi ardea palma. El și-a dat seama că începuseră să coboare sicriul tatălui său; s-a uitat și i-a văzut pe ceilalți frați ai sai, fiecare ținând de asemenea o funie, lăsându-l încet în jos. Capătul lui Gareth s-a înclinat, pentru că el întârziase coborârea, și el s-a întins și a apucat frânghia cu cealaltă mână până când în cele din urmă a ajuns la același nivel. Era o ironie: chiar și în moarte, nu-și putea mulțumi tatăl.

Clopotele îndepărtate băteau, de la castel, și Argon a pășit înainte și a ridicat o mână.

“Itso ominus domi ko resepia...”

Limba pierdută a Inelului, limba regală, folosită de strămoșii săi timp de o mie de ani. Era o limbă pe care profesorii privați ai lui Gareth i-au băgat-o în cap pe când era mic – și una de care avea nevoie pentru a-și asuma puterile regale.

Argon s-a oprit brusc, s-a uitat în sus, și apoi direct la Gareth. Un fior rece a trecut pe coloana vertebrală a lui Gareth atunci când ochii translucizi ai lui Argon au părut să ardă prin el. Fața lui Gareth s-a înroșit, și s-a întrebat dacă întreg Regatul îl privea, și dacă toți știau ce însemna. În această privire fixă, el a simțit că Argon știa de implicarea lui. Și totuși Argon era misterios, refuzând întotdeauna să se implice în urcușurile și coborâșurile

soartei oamenilor. Oare va păstra tăcerea?

"Regele MacGil a fost un rege bun, un rege drept," a spus încet Argon, vocea lui adâncă și nepământească.

"El a adus mandrie și onoare strămoșilor săi, și bogăție și pace cum acest regat n-a mai cunoscut vreodată. Viața lui a fost luată prematur, după cum a vrut Dumnezeu. Dar a lăsat în urmă o moștenire profundă și bogată. Acum depinde de noi să ne îndeplinim această moștenire."

Argon se întrerupse.

"Regatul nostru al Inelului este înconjurat de amenințări profunde și de rău augur pe toate laturile. Dincolo de Canionul nostru, protejat doar de scutul nostru de energie, se află un popor de salvatici și creaturi care ne-ar putea rupe în bucăți. În interiorul Inelului nostru, de cealaltă parte a ținuturilor noastre înalte, se află un clan care ne-ar face rău. Trăim într-o prosperitate și pace de neegalat; dar siguranța noastră este efemeră.

"De ce iau zeii pe cineva dintre noi în în floarea vârstei – un rege bun și înțelept și corect? De ce a fost destinul său să fie ucis în acest fel? Suntem toți doar pioni, marionete în mâna sorții. Chiar și la apogeul puterii noastre, putem ajunge sub pământ. Întrebarea cu care trebuie să ne confruntăm nu este către ce ne străduim – ci cine ne străduim să fim. "

Argon și-a coborât capul, iar Gareth și-a simțit palmele arzând pe când coborau sicriul până la capăt; în cele din urmă a lovit pământul cu o bufnitură.

"Nu!" a venit un țipăt.

Era Gwendolyn. Isteric, ea a fugit spre marginea gropii, ca și cum ar fi vrut să se arunce ea însăși înăuntru; Reece a alergat și a prins-o, a tras-o înapoi. Kendrick s-a dus să-l ajute.

Dar Gareth n-a simțit niciun pic de simpatie pentru ea; mai degrabă, el s-a simțit amenințat. Dacă ea vroia să fie sub pământ, el ar putea aranja asta.

Da, într-adevăr, el ar putea.

*

Thor stătea doar la câțiva metri distanță de cadavrul regelui MacGil și privea cum e coborât în pământ, și se simțea copleșit de imagine. Cocoțat pe marginea celui mai înalt pisc din regat, regele alesese un loc spectaculos unde să fie îngropat, un loc măreț, care părea să ajungă chiar la nori. Norii aveau o nuanță de portocaliu și verde și galben și roz, pe măsură ce primul soare la răsărit se târa în sus pe cer. Dar ziua era acoperită cu o ceata care nu se ridica, ca și cum însuși Regatul era în doliu. Krohn, alături de el, a scheunat.

Thor a auzit un țipăt, și a privit în sus pentru a o vedea pe Estopheles, zburând în cercuri mari deasupra lor, privind în jos la ei. Thor era încă amortit; cu greu putea crede evenimentele din ultimele zile, că el stătea acum acolo, în mijlocul familiei regelui, uitându-se cum acest om pe care el a ajuns atât de repede să-l iubească era coborât în pământ. Părea imposibil.

Abia începuse să-l cunoască, primul om care i-a fost vreodată ca un tată adevărat, iar acum el îi era luat. Mai mult decât orice, Thor nu se putea opri să se gândească la ultimele cuvinte ale regelui:

Tu nu ești ca ceilalți. Ești special. Și până când nu înțelegi cine ești, regatul nostru nu va fi deloc liniștit. "

Ce a vrut regele să spună cu asta? Cine era el, mai exact? Cum era el special? Cum de știa regele? Ce avea soarta regatului de-a face cu Thor? Oare regele doar delira?

Există un ținut mare, departe de aici. Dincolo de Imperiu. Dincolo chiar de țara dragonilor. Este țara Druizilor. De acolo este mama ta. Trebuie să mergi acolo să cauți răspunsuri. "

Cum a știut MacGil despre mama lui? Cum a știut unde a trăit ea? Și ce fel de răspunsuri avea ea? Thor a presupus întotdeauna că ea a murit – ideea că ea ar putea fi în viață îl electrifica. El era hotărât, mai mult ca oricând, să o caute, să o găsească. Pentru a găsi răspunsuri, pentru a descoperi cine era și de ce era special.

Clopotul bătea și, când cadavrul lui MacGil a început să fie coborât, Thor s-a întrebat despre răsturnările crude ale soartei; de ce i- a fost permis să vadă în viitor, să-l vadă pe acest mare om ucis – dar a fost făcut neputincios în a face ceva în legătură cu asta? În unele moduri, își dorea să nu fi văzut niciodată acest lucru, să nu fi știut niciodată dinainte ce se va întâmpla; își dorea ca el să fi fost doar un spectator nevinovat ca și restul, doar să se fi trezit într-o zi și să fi aflat că regele era mort. Acum, el se simțea ca fiind parte din asta. Într-un fel, se simțea vinovat, ca și

cum ar fi trebuit să fi făcut mai mult.

Thor s-a întrebat ce se va întâmpla acum cu Regatul. Era un regat fără rege. Cine va domni? Va fi, cum specula toată lumea, Gareth? Thor nu-și putea imagina nimic mai rău.

Thor a scanat mulțimea și a văzut fețele dure ale nobililor și seniorilor, adunați aici din toate colțurile Inelului; știa că sunt bărbați puternici, din ce îi spusese Reece, într-un regat agitat. Nu putea să se oprească din a se întreba cine ar putea fi criminalul. În toate aceste fețe, părea ca și cum toți erau suspecti. Toți acești oameni căutau puterea. Oare Regatul se va sparge în bucăți? Forțele lor se vor lupta unele cu altele? Care va fi propria lui soartă? Și ce se va întâmpla cu Legiunea? Va fi desființată? Ar putea fi desființată armata? Oare Cavalerii de Argint s-ar revolta dacă Gareth era numit rege?

Și după tot ce s-a întâmplat, oare ceilalți vor crede cu adevărat că Thor a fost nevinovat? Va fi el obligat să se întoarcă în satul său? Spera că nu. El a iubit tot ce a avut; vroia mai mult decât orice să rămână aici, în acest loc, în Legiune. Vroia doar ca totul să fie cum a fost, să nu se schimbe nimic. Regatul, cu doar câteva zile în urmă, părea atât de substanțial, atât de permanent; MacGil părea că va sta pe tron pentru totdeauna. Dacă ceva atât de sigur, atât de stabil se putea prăbuși dintr-o dată – ce speranța era pentru ei ceilalți? Nimic nu mai părea permanent pentru Thor.

Inima lui Thor s-a rupt privind-o pe Gwendolyn cum încearcă să sară în mormânt cu tatăl ei. Pe când Reece a tras-o înapoi, însoțitorii au venit și au început să arunce movila de pământ în

groapă, în timp ce Argon a continuat cântările ceremoniale. Un nor a trecut pe cer, acoperind pentru o clipă primul soare, iar Thor a simțit un vânt rece biciuind prin această zi de vară care se încălzea rapid. El a auzit un scâncet, și s-a uitat în jos și l-a văzut pe Krohn la picioarele lui, privind în sus la el.

Thor abia știa ce se va întâmpla cu orice acum, dar știa un singur lucru: trebuia să vorbească cu Gwen. Trebuia să-i spună cât de rău îi pare, cât de înnebunit de durere era și el din cauza morții tatălui ei, să-i spună că nu era singură. Chiar dacă ea va decide să nu-l mai vadă niciodată pe Thor, el trebuia să-i spună că a fost acuzat pe nedrept, că el nu a făcut nimic în acel bordel. Avea nevoie de o șansă, doar o singură șansă, să pună lucrurile la punct, înainte ca ea să-l respingă pentru totdeauna.

Pe când ultima lopată de țărână a fost aruncată pe rege și clopotele au bătut din nou și din nou, mulțimea s-a rearanjat: rânduri de oameni se întindeau cât de departe putea vedea Thor, șerpuind pe drum de-a lungul crestei, fiecare ținând un singur trandafir negru, aliniindu-se pentru a trece pe lângă movila proaspătă de pământ care marca mormântul regelui. Thor a pășit înainte, a îngenuncheat și a pus trandafirul pe grămada deja în creștere. Krohn a scheunat.

Pe când mulțimea a început să se disperseze, oamenii îndreptându-se în toate direcțiile, Thor a observat că Gwendolyn a scăpat din strânsoarea lui Reece și a alergat, isteric, departe de mormânt.

"Gwen!" a strigat după ea Reece.

Dar ea era de neconsolat. S-a strecurat prin mulțime a fugit în jos pe o potecă de-a lungul marginii crestei. Thor nu putea suporta să o vadă așa; trebuia să încerce să vorbească cu ea.

Thor țâșni și el prin mulțime, cu Krohn după el, strecurându-se cum putea prin mulțime, încearcă să urmeze traseul ei și să o prindă din urmă. În cele din urmă, a reușit să iasă pe la margine și a văzut-o alergând, departe de ceilalți.

"Gwendolyn!" a strigat.

Ea a continuat să alerge, și Thor a urmarit-o, alergând și mai repede, cu Krohn schelălăind alături de el. Thor a fugit mai repede și mai repede, până ce plămînii îl ardeau, și în cele din urmă a reușit să micșoreze distanța dintre ei.

El i-a apucat unul din brațe, oprind-o.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.